

[Alfred Hansen]

Jeg synes, der er nogle ting her, som i hvert fald må give os stof til eftertanke, men jeg har samtidig indtryk af, at statsministeren er klar over det problem, der ligger i det. Jeg vil opfordre til og inderst inde håbe stærkt, at man ikke vil misbruge disse muligheder, som man naturligvis har som regering, når man sidder på centraladministrationen.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det må vel være sådan, at når der er stillet konkrete spørgsmål, så er jeg forpligtet til at svare, og selv om jeg har svaret én gang, skal jeg gerne svare én gang til på det af hr. John Winther stillede spørgsmål.

Hr. John Winther mente, at regeringen uopfordret skulle sende det materiale, der nu er debat om, til folketingsudvalgene. Hertil må jeg sige til hr. John Winther: pas nu lidt på med hensyn til logikken i de krav, I stiller til regeringen netop i denne situation! Nu må hr. John Winther ikke forlange, at jeg skal sætte folketingsudvalgenes bemyndigelse ud af kraft. Folketingets udvalg og folketingets udvalgsformænd har den ret, at det er dem selv, der bestemmer, hvad de vil have af materiale, og det, de vil have, får de. De kan altså få det, som hr. John Winther siger at de måske vil have, men de må selv afgøre det, og det kan jeg ikke blande mig i. Her er et glimrende eksempel på, at det er folketing, der bestemmer, ikke regeringen.

Hr. Ingolf Knudsen spurgte, hvordan man nu kan sikre folketingets kontrol med regeringen. Jeg skal ikke gennemgå hele vores statsretlige system, men jeg synes faktisk, der er utrolig mange måder, hvorpå man kontrollerer regeringen, også ud i så mange detaljer, at systemet måske nogle gange kommer til at virke lidt tungere, end rimeligt er, hvis vi skal have et effektivt system. All right, det må vi ofre på kontrollen af regeringens alter; der er ikke noget at gøre ved det. Men det kan jo også bruges så meget, at man faktisk gør systemet tungere end nødvendigt.

Så siger hr. Ingolf Knudsen, at bemyndigelseslovene er da noget forfærdelig noget, tænk, dér har ministrene minsandten fået bemyndigelse til en hel masse ting, de kan selv bestemme. Ja men hvem har lavet de love? Jeg ved, at de love, der er lavet her i folketinget, er lavet af et flertal, og næsten altid – det gælder for resten en række af be-

myndigelseslovene – med et meget stort flertal bag sig. Når det er tilfældet, så må jeg sige: det er et udmærket problem at stille op, men det er altså et spørgsmål, der vender tilbage, ikke til regeringen, men til folketingsmedlemmerne.

Der var også et lidt mindre spørgsmål, nemlig om ministrenes adgang til administrere visse beløb. For det første er det uhyre lidt, ministrene selv kan administrere. For det andet er det – hvis de har nogle penge, de kan administrere over – penge, eller administrationsrettigheder, kan vi sige, der er nedfældet i lovgivningen i de enkelte tilfælde, altså også vedtaget af folketinget. Der er altså – undskyld, jeg siger det, – heller ikke rigtig noget kød på den idé.

Hr. Alfred Hansen rejste et interessant spørgsmål, som det nok fører for vidt at gøre mange kommentarer til. Det var spørgsmålet om, hvorvidt statens informationstjeneste – som jo er af ny dato, men er en god ting, tror jeg, som også vil kunne udvikles i de kommende år – måske ikke blot kan bidrage til at oplyse om konkret lovgivning, der er vedtaget herinde i tinget, men måske også kan bruges til noget andet og mere end det. Det er jo en helt anden historie, og det kan vi da vende tilbage til.

Det er ikke sådan, at socialdemokratiet er bange for statslige organer, der kan bidrage til yderligere oplysning og information ude i befolkningen; det ved jeg der her i folketinget er mange der er åh så bange for, og dér er jeg måske i dette tilfælde ikke så uenig med hr. Alfred Hansen.

Jeg skal ikke sige mere om det, der har været sagt, fordi linjerne egentlig ligger klar. Man ved, hvad regeringen har ret til at skaffe af oplysninger fra sine embedsmænd, når ministrene skal ud omkring til møder, og det agter vi da også fremover at gøre, men gøre det på en måde, så det ikke kan angribes med rimelighed – jeg siger udtrykkelig: med rimelighed – af partierne her i tinget.

Hermed sluttede forespørgslen.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.